„Danskeren",
et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udgaar hver Tirsdag og Fredag.
Pris pr. Aargang
i de Forenede Stater $1.50, Udlandet $2.00.
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Dansteren"s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second klas matter.

Advertising Rates made knows upon application.

„Danskeren"
bliver sendt til Subskribenter indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne, og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der æverterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det æverterede, bedes de altid omtale, at de saa Æverttissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Afholdssagen.

Sluttet.

Og hvad nu Vinens oplivende Evne angaar — man har længe undret sig over, at den syntes at have en saadan Evne kun indtil et vist Punkt; men naar man saa drak mere, blev Virkningen den modsatte; det gik nedover, man blev vrøvlet og tung, og Stemningen blev alt andet end lys, og Selskabets Fysiognomi blev stygt, ja raat. Hvorledes den samme Drik kunde have saa højst forskellige Virkninger, det forstod man ikke. Nu forstaar man det: Det hele er en Forgiftning fra først til sidst. Giften, Alkoholen, angriber først de fineste Celler og Nerver, f. Eks. de saakaldte Hæmningsnerver, og lammer dem. Naar Hjertets Hæmningsnerver lammes, slaar det hurtigere end før; Blodet strømmer en raskere gennem Aarerne, og man bliver mere livlig og djerv; men Hjertet lider under det forcerede Arbejde. Allerede et enkelt Glas Vin angriber ogsaa Hjernens Hæmningsnerver; Selvkritiken slappes; man bliver dristig, kender ikke længer klart sin Begrænsning, slipper sig løs. Et Glas til, og man kan holde Taler, om man ellers er aldrig saa dum og forknyt; jo, nu gaar det, Ordene flyder saa let fra Læben, man forbavses over sin Veltalenhed og — vrøvler, hvad de andre stønner, hvis de ikke selv er kommet ligesaa langt. Endnu et Glas, og man bliver en hel Kar, Politiker, Diplomat o. s. v.; man kan løse de vanskeligste Spørgsmaal og stønner bare ikke for sit Liv, at ikke Ministeren forstaar det der, som er saa soleklart. Nu — man kan smile af dette. Men Sagen har en meget alvorlig Side, som jeg ikke indtrængende nok kan lægge særlig de unge paa Hjerte: Naar Selvkritiken er slappet, saa er man dristig, saa tør man baade sige og gøre, hvad man, fuldt ædru, aldrig vilde have sagt eller gjort; og saa mange, saa mange gik i en halvt Rus med paa de farlige Veje og faldt saa dybt og bærer Livet igennem paa Skammen og Angeren. O, vogt dig for Vinen! Allerede Salomo siger: „Se ikke til Vinen, hvor rød den er, hvorledes den perler i Bægeret, hvor glat den gaar ned! Tilsidst skal den bide som en Slange og hugge som en Hugorm" (Ordspr. 23, 31. 32). Ja, tilsidst! Thi naar man drikker mere, angribes ogsaa de grovere Nerver; nu bliver Tungen tyk, Talen træg og uklar, Benene vaklende, som vi alle har set det; og tilsidst ligger man i Drankerens dybe Søvn, hvis man ikke ligger der som et Lig; — Giften har gjort sin Gerning til Ende. Men dette er altsaa ikke en brudt Linie med Stigning først til et Højdepunkt og saa Nedgang; det er en eneste Linie paa skraa, nedover, nedover, — en Forgiftning fra først til sidst.

Burde vi da ikke ogsaa lade Vinen fare? Har vi Mennesker egentlig Ret til at svække vor Kraft og slappe vor Selvkritik? Har særlig en Kristen Ret til det? Er det ikke hans hellige Pligt at besvare sin Kraft og være fuldt vaagen til enhver Tid?

Disse Drikke, ogsaa Vinen, forkorter endog Livet, idet selv den moderate Brug forkorter Gennemsnitslevetiden. Det har Livsforsikringsselskaber lært os med en absolut uangribelig Statistiks Tydelighed. Et stort engelsk Selskab har fremlagt som Resultat af 33 Aars Erfaring, at i Gruppen af absolut afholdende forsikrede indtraf der 26 % færre Dødsfald end iblandt de moderate Drikkere (Drankere forsikres ikke). Derfor forsikrer nu mange Selskaber Totalister billigere end andre; ogsaa et dansk Selskab har jo nu begyndt dermed.

Men har vi da egentlig Lov til — og har vi nogen rimelig Grund til — at bruge det, som kan forkorte vort Liv?

Og dette gælder ogsaa Vinen. En ansat, nu afdød engelsk Læge Richardson siger i en Bog, oversat 1879 af en dansk Distriktslæge Schousboe under Titlen „Nutidssygdommen", at det ikke er korrekt at sige, at en drikker „bare" Vin, en anden løber større Resiko, idet han drikker Øl eller endog Brændevin: „de drikker alle den samme Fare". — Den samme Læge siger: „Hvis Dyrene drak, ligesom Mennesker, vilde vi snart intet Dyr have, som kunde tæmmes, intet, som kunde arbejde, og intet, som kunde spises". Aa, gid Mennesker her ikke var uforfornuftigere end Dyrene!

Saa er da ikke bare Misbrugen farlig, men ogsaa den moderate Brug. Dr. med. Poulson siger endog: „Den faste Stok af Drukkenbolte, ethvert Land har, spiller kun en meget liden Rolle i den samlede Skade, Alkohol tilføjer et Folk . . . . Det er den stille pynlige Vanedrik, Masserne jævne Alkoholisering, som er farligst for et Folks Fremgang paa alle Felter, i legemlig og i aandelig, i intellektuel, i moralsk og i økonomisk Henseende."

Men er dette saa, da er der i Sandhed Grund til at vaagne i Danmark og tage op et energisk Arbejde her. Jeg vil nødig sige noget nedsættende om det ædle, kække, danske Folk; der er saa meget godt at sige om det. Men naar jeg skal tale om denne Sag, maa jo Sandheden siges: Der drikkes forfærdelig meget i Danmark. Jeg ved ikke, om Danmark har forholdsvis saa mange flere Drankere end andre Lande. Men det jævne Forbrug er saa grufuldt stort. Medens der i Norge nu drikkes kun lidt over 1 Liter Brændevin (a 100 %) aarlig pr. Individ, drikkes der i Danmark ca. 8 Liter. Danmark, som ellers staar saa højt i Staternes Række, staar her og med Hensyn til Antallet af Selvmord (de to Ting følges ad) daarligst af alle Europas Stater.

Hvad er ikke dette for en alvorlig Sag bare i økonomisk Henseende for eders Land? Der staar i et videnskabeligt Værk, at Danmark i 1901 gav ud over 60 Mill. Kroner for Alkohol. Over 60 Millioner! Jeg ser, at man i Rigsdagen har, som rimeligt er, vanskeligt for at faa Plads i Budgetet for 17—18 Mill. Kroner til Militærvæsenet. Men man har Raad til at give ud over det tredobbelte til Alkohol! Og saa alle de af Alkohol forvoldte Udgifter i Sindssygevæsenet, Politiet m. m.! Og hvem kan beregne endog kun den økonomiske Værdi af alle de kvildte Arbejdskræfter og alle de knækkede Menneskeliv?

Prof. i fysiologisk Kemi i Basel Dr. Bunge siger: „I Folkeslagenes fredelige Væddekamp vil den Race ubarmhjertig blive traadt under Fødder, der ikke vil give Slip paa Alkoholen". Det Ord maa huskes i Danmark.

Man maa i Sandhed undre sig over, at det trods dette staar i mange Henseender saa godt til i Danmark, som det gjør. En af Grundene dertil er vistnok den, at Kvinderne kun drikker lidet. Tænk, om Kvinderne drak som Mændene! Hvilke Flokke af Idioter, af Sindssyge, af Forbrydere I da vilde have! Drikfældige Mødre mister ogsaa Evnen til at give sine Børn Die. Hvilken umaadelig Hjælp, at Kvinderne gennemgaaende er ædruelig! Hvilken umaadelig Fare, om de begyndte at drikke! Der siges at være slemme Tegn dertil, særlig blandt de rigere og mere „frigjorte" Kvinder. Det Eksempel vil virke nedover. Gud afvende Faren! Gud vække Danmarks Kvinder til klart Syn her! Lndets Fremtid kn ligge i deres Haand.

Men det er ilde nok, som det er. Og jeg tror, I vil se det som en Fædrelandskærlighedens Pligt at arbejde energisk for at løfte eders Folk og give eders Land en hæderligere Plads i Staternes Række, end det nu har. Men det kan alene ske med virkelig Kraft ved at gaa personlig med i total Afholdsarbejdet.

Er der ikke ogsaa andre Midler? Vil ikke høj Bestatning og strengere Lovbestemmelser hjælpe? Jo, ganske vist. Vi har begge Dele i Norge. Høj Bestatning hjælper lidt, dog nok saa lidet. Langt heldigere har de strenge Lovbestemmelser virket. Vi kan stundom høre vore Modstandere i Norge sige: „I tager det fortert med alle disse Forbud; Drikken bliver værre; gør alt frit som i Danmark, saa bliver det bedre!" Nej, vi betakker os. Vi har engang haft det frit som i Danmark; da var ogsaa det aarlige Brændevinsforbrug som i Danmark nu, ca. 8 Liter pr. Individ! Det var omkring 1840. Saa fik vi Brændevinsloven af 1845, og snart var vi nede i 5 Liter. Saa fik vi Samlagsinstitutionen, der sammen med et energisk Afholdsarbejde bragte Forbruget ned i 3, 2, ja 1.5 Liter. Og nu har vi faaet Ret til at nedstemme Samlagene, der ikke virkede helt efter sin Bestemmelse; det har vi gjort flerestedes; i min By er Brændevin absolut ikke at faa købt lovlig, og Øl- og Vinsalg er forbudt fra Lørdag Eftermiddag Kl. 1 til Mandag Morgen Kl. 8. Og saa kom vi i Norge ned i et Forbrug af ca. 1.1 Liter.

I maa faa lignende Love i Danmark; en Gift maa ikke være fri Handelsvare, men dens Salg maa omgærdes med de strengeste Regler. Men de kommer ikke af sig selv; skal I faa dem, maa der et energisk Afholdsarbejde til; de kommer kun i Kraft af en stærk Opinion. For hver en, der slutter sig til vor Sag, bliver den Hær større, som vil sætte de strengere Love igennem.

Saa er det da ogsaa klart, at kun ved personligt Afhold er man med at formindske Forbruget af Alkohol. Den, der selv drikker, omend moderat, yder sit Bidrag med til, at Danmark her har en saa lidet hæderlig Plads. Selv ved den mest moderate Drik støtter man jo ogsaa Drikkestitten. Men det er Drikkestitten, som bærer hele den forfærdelige Drikketrafik. Væk med Drikkestitten! Saa falder ogsaa Drikketrafikken.

Er saa ikke dette en god Sag? Vil du saa ikke være med?

Nogle siger: Jeg skulde gaa med, hvis der var Nød paa Færde i min Kreds; men det er der ikke. — Mon det er mange, som ikke i sin Kreds har en falden? Men om saa var, udvid dit Syn og dit Hjerte! Din Kreds er dit Folk! Og det har mange faldne. Bliv med for dit Folks Skyld!

Andre vil være personlig med, men ikke gaa ind i nogen Forening. Nu, Ære være det personlige Afhold! Gid mange blev med omend kun saaledes! Men her maa foreningsmæssigt Arbejde til, f. Eks. hvis noget skal haabes udrettet paa Lovgivningens Vej. Saa har I jo ogsaa „de forenede Bryggerier" og maaske andre lignende kapitalstærke Stormagter; de maa mødes af de forenede Afholdsvenner. Hvad kan ogsaa den enkelte udrette? Se f. Eks. Kampen mod Tuberkulosen, som nu er oppe; hvad udretter en enkelt? At der her maa Foreningsmæssigt Arbejde til, forstaar enhver. Men det er ligesaa nødvendigt i Kampen mod Alkoholismen. Der er saa mange forskellige Afholdsforeninger i Danmark nu; enhver maa kunne finde en, som passer for ham; og saa maa de alle staa sammen i Kærlighed i den fælles Kamp mod den fælles Fjende.

Jeg kalder særlig de Kristne til at være med i denne Kamp. Men da maa jeg tilsidst nævne de to væsentligste Betænkeligheder, som gøres gældende fra kristeligt Hold: Totalafhold strider mod Jesu Eksempel, og det strider mod den kristelige Frihed.

Men er nu dette virkelig saa?

Hvad Jesu Eksempel angaar, saa er det sikkert nok, at han en og anden Gang drak Vin; og jeg er ikke i Tvivl om, at denne Vin var gæret og kunde berusе. Men skulde det forbyde mig at være Tatalist? Hans Eksempel er ganske vist forpligtende for alle Tiders Kristne i det religiøse og etiske, men dog ikke i disse ydre Ting, som skifter med de skiftende Tider og retter sig efter de forskellige Landets Kaar og Klima o.s.v. Der er jo ingen dansk Kristen, som finder sig forpligtet til at ligne Jesus f. Eks. i Mad og Klæder. Jesus spiste Olie paa Brødet; I spiser trygt eders gode danske Smør. Jesus gik med Sandaler paa de bare Fødder; men det vilde nu ikke bekomme eder godt i Vinterkulden; I foretrækker Støvler og Strømper. Men hvorfor da se Sagen anderledes, naar det gælder Drikke? Det at han i sit Land og paa sin Tid nød Vin, forpligter dog ikke os i vore Lande og i vor Tid til at drikke Vin. (Jeg rører ikke ved Nadveren; der har Jesus anordnet Vin, og han ved, hvorfor han har gjort det. Kun vil jeg pege paa, at vi burde gøre alvorlige Forsøg paa at faa ægte Druevin til Nadverbrug). — Men hvis nu endelig nogen vil være paastaaelig og holde fast ved, at i Drikke maa vi følge Jesu Eksempel, skønt vi ikke gør det i Mad og Klædedragt, saa vil jeg sige: Gør Alvor af Sagen! Følg hans Eksempel helt! Men da maa du ikke dritte Brændevin; det har Jesus aldrig druttet. Og ikke Øl; det har han heller ikke druttet. Og næppe not Vin; thi vore almindelige saakaldte „Vine", Portvin, Sherry, Madeira o. l., har han heller ikke smagt. Nej, skulde Jesu Eksempel være forpligtende her, saa maatte vi med Møje og Bekostning skaffe os ædle, ægte Druevine fra Vinlandene; men det falder jo dog ikke nogen af os ind som kristelig Pligt. Vi følger visselig Jesu Eksempel bedre, om vi med aabent Øje for vor Tids Nød bringer i Kærlighed ethvert Offer for at bekæmpe Nøden og løfte vort Folk. Vi tænker ingenlunde dermed at ville „gøre det bedre end Jesus selv," som nogle mener om os. Men det vilde dog være absurd, om vi for at undgaa den Fare skulde af og til nyde lidt „Vin", som ikke engang er Vin.

Og nu den kristelige Frihed. Ja, dersom jeg sagde, at enhver Kristen var forpligtet til at være Tatalist, eller endog at han ikke kunde frelses uden dette, da maatte de Kristne rejse sig imod mig og hævde sin kristelige Frihed: „Alt er mig tilladt". Men det siger vi jo ikke. Vi hævder kun, at netop i Kraft af vor kristelige Frihed har vi Lov til at være Tatalister; har vi Lov til at nyde, saa maa vi dog ogsaa have Lov til at lade være at nyde. Og vi henstiller til enhvers Hjerte og Forstand, om der ikke skulde være stærke, ja for Kristenkærligheden overordentlig stærke Grunde til i vor Tid, da Drikkeriet er blevet en Folkeulykke omtrent i Landene, at være i absolut Afhold, det eneste fuldt konsekvente, med i Kampen mod denne Ulykke. Lad os læse Apostelens Ord helt ud: „Alt er mig tilladt, men ikke alt er nyttigt; alt er mig tilladt, men ikke alt opbygger". (1 Kor. 10, 23). Vor Tids stærke Drikke er ikke nyttige, men skadelige og farlige; og de bygger intet godt op, men river ned, kan rive ned det bedste i os og iblandt os og volder Ødelæggelser, hvis Spor vi ser overalt, og hvis Omfang ingen kan beregne.

Der indvendes ogsaa, at Totalafhold frister til Egenretfærdighed, at just de ivrigste Totalister ikke gaar i Kirke o. m. a. Lad mig spørge: Gik disse Folk i Kirke, før de blev Totalister? Da først vilde der være noget ved den Indvending. Man kan dog vel ikke fra kristeligt Standpunkt vente, at Afholdssagen skal gøre Folk til Kirkegængere eller endog til Kristne! — Og Egenretfærdigheden! Ligger der ikke i alt godt en Fristelse til Egenretfærdig? At tage sig af fattige og syge, at være med i Missionen, at gaa i Kirke — kan det ikke alt friste til Egenretfærdighed? Vi faar have Øjnene aabne for den Fare og bede Gud om Naade til ikke at falde i den; men vi maa dog ikke for at undgaa Egenretfærdighedens Fare blive totalafholdende i at gøre godt!

Er Afholdssagen en god Sag, saa kom og bliv med! Og særlig I Kristne: bliv I med i Jesu Navn!

Der er Kristne, som siger, at der er kommet saa megen Verdslighed ind i mange Afholdsforeninger, at de ikke for sin Samvittigheds Skyld kan staa i de Foreninger. En saadan Indvending kan jeg forstaa. Men nu har I jo i Danmark ialfald eet Afholdsselskab, som har stillet sig afgjort paa kristelig Grund, „Det blaa Kors". Faa da dannet en Underafdeling deraf paa dit Sted, og virk saa der i din Frelsers Navn og i hans Kærlighed, i Fred og med de andre og for det samme Maal som de og for et endnu højere Maal: Sjæles Frelse ved Guds Naade i Kristus! Gud velsigne det danske Kristenfolk til at tage et stort Tag i denne store Sag!

Er Afholdssagen en god Sag — og jeg faar den ikke til andet, hvordan jeg end snur og vender den —, skulde det da ikke ligge særlig nær for Præsterne at gaa med og gaa i Spidsen?

Jeg vilde kunne forstaa det, om man vilde sige: Sagen er slet, den er ukristelig, den er imod Jesu Eksempel, og derfor vil jeg bekæmpe den af al Magt. Det Standpunkt vilde være klart, men vistnok saa uholdbart, at jeg endnu ikke har truffet nogen, som aabent har vedkendt sig det.

Men at sige, som mange siger: Det er en god Sag, og jeg ønsker Guds Velsignelse over Arbejdet; men jeg kan ikke gaa med, thi det er imod Jesu Eksempel —, det er baade saa uklart og saa uholdbart, at det umulig lader sig hævde.

Nu da — saa kom og bliv med, alle som elsker sit Folk, og alle som elsker Kristus!

Det **kan** ikke være Guds Villie, at Stormorderen længer skal rase uhindret iblandt os. Han har gjort Skade nok; han bør ikke faa tage flere Liv, ødelægge flere Hjem, tære frakt paa vore Folks økonomiske Evne og aandelige Kraft. Han maa ikke længer faa gaa løs iblandt os. Lad os rejse os imod ham! Lad os staa sammen om at faa bundet ham med saa stramme Baand som muligt! Lad os prøve at faa taget Livet af ham, denne Folkefjende og Folkemorder! Lad os — jeg tror saa vist, vi har Ret til det — rejse os i hellig Begejstring og sige: **Den store Morder skal dø, Gud vil det!**

Til Japan-Missionens Venner.

Følgende Brev fra Past. N. Hansen, Missionær Winthers Svoger, modtog jeg i Gaar og meddeler det ordlydende. Det bringer jo Budskab om, at Missionær Winther med Familie er vel landet i Amerika. Idet vi byder dem hjertelig Velkommen, vil vi udtale det Haab, at deres lille Maja, med Guds Villie, snart maa blive rask. Red.

* * *

Oregon, Wis., d. 26. Maj 1906.
Kære Pastor A. M. Andersen.
Guds Fred!

I Aftes Kl. 8 modtog jeg Telegram fra Tacoma, Washington, fra Pastor Winther. Han med Familie er lige ankommen; men deres ca. 3 Aar gamle Barn, en Pige, Maja, er livsfarlig syg af Lungebetændelse; han siger, at de umulig kan rejse længere med hende for Tiden.

Tænkte Du kunne ønske denne Oplysning for „Dansteren" for vor Kirkes, vor Japan-Missions Venners Skyld. Saa hurtig Bedring, vi haaber, maa indtræffe, rejser de direkte til os.

Fredens og Kærlighedens Hilsen i Jesu Navn!

Din forb.
N. Hansen.

Vore Blade.

Det var vist bedre at skaffe nogle gode, læseværdige Artikler til vore Blade end skrive om dem. Erindrer, at man hjemme i Danmark skrev saa meget om „Kr. Dagbl.", at Ledelsen for Bladet maatte sige: „Send os hellere Abonnenter og gode Artikler, ellers dør maaske Bladet af bare Omsorg(!)"

Alligevel vil jeg tillade mig et Par Bemærkninger, dog ikke om „vore Blade", men kun om eet af dem, „Danskeren".

Naar der er Tale — som i den senere Tid — om at forandre „Dsk." til et blot kirkeligt Opbyggelsesblad, vil det vist være godt at tænke to Tange, før der sker Forandring i den Retning.

For nogle Aar siden blev „Dsk." købt til en høj Betaling. Vort Folk ønskede et saadant Blad, Guds Rige krævede det, Skridt maatte tages, saa lød Melodien. Nu ønsker man fra flere Sider at sætte den ud af Verden. Se, det er Svingning! Blot man nu ikke bliver svimmel, thi da kan man — ifølge sædvanlig Virkning — intet gøre.

Personligt klarer jeg mig nok uden „Dsk." som almen politisk Nyhedsblad, thi ogsaa jeg læser et Dagblad, endog et af Landets bedste. Gennem det lader jeg Tankerne gaa ud i den vide, vide Verden for at tage en lille halv Time i Verdenshistorie af seneste Dato. Men ikke alle gør det. En Del af vort Folk læser ikke Engelsk, og mange kun saare tarveligt. Der er ikke faa, som søger deres Oplysninger om, hvad der sker i den store Verden, gennem den dansk-amerikanske Presse. Jeg kender flere, for hvem „Dsk." gør Tjeneste i den Retning.

Saa er der Danmark, „et lidet, fattigt Land", for lidet til at komme ret meget med i de store Dagblade, som udgives i Amerika, men dog rummer det herlige Skatte. Det er vist et daarligt Træk i Folkekarakteren at glemme den Rod, hvoraf man er runden, hvad Folkestamme angaar. Sandheden er — og det er ret — at mange vil blive ved at vende Tanke og Øje over det store Hav og vente Bud fra det kære Land, hvor deres eller deres Fædres Vugge stod. Vil „Dsk." ikke bringe Oplysninger om, hvad der rører sig — kirkeligt, socialt, politisk — i Danmark, saa vil jo andre dansk-amerikanske Blade.

Hvorfor ikke lade „Dsk." fortsættende gøre Tjeneste paa de nævnte Omraader og saa tillige bringe Sædekorn fra Guds Rige til Hjerte og Hjem?

Financielt! der trykker Skoen. Ja, mon den nu gør? Maaske, lad gaa. Men kan saa de gode Folk, som ønsker Reform, give klar begrundet Forsikring om, at det nye alsidig-ideale-kirkelige Opbyggelsesblad vil klare sig godt financielt, ja give et lille Overskud til Pub. Husets Gæld? Kan det gøres, gaar vi maaske med, selv om der er lidt Svingning.

Chr. Hansen,
Kenosha, Wis.

„Forslagsret."

Past. A. M. Andersen skal have Tak for Oplysningerne om de parlamentariske Regler for at stille Forslag ved offentlige Møder. Man kan altsaa foreslaa forskellige Forandringer til det foreliggende Forslag og stille Ændringsforslag om **samme** Sag, men heller ikke andet; selv om de kaldes „Substitutforslag", maa de holde sig inden for denne Ramme. Det er „fair play". Men at stille et Forslag, der er diametralt modsat et foreliggende Forslag, som er fremlagt til Drøftelse og Afstemning, det maa altsaa være at overtræde de parlamentariske Regler. Godt! lad det blive ihukommet.

Pastor A. siger: „Selv om det er og vil være Reglen, at Komiteforslag gaar igennem." Jeg for mit Vedkommende nærer intet saadant Ønske og har ikke haft det for Øje. Jeg venter kun, at enten et Forslag kommer fra en Komite eller fra en enkelt Person i Mødet, bør det have en retfærdig, parlamentarisk Behandling, saa Drøftelsen og Afstemningen, og ikke momentane Modforslag, bliver afgørende for Forslagets Vedtagelse eller Forkastelse. J. M. Hansen.

* * *

Anm. Til hvad Pastor Hansen kalder et „diametralt modsat" Forslag skal jeg tillade mig at anmærke, at ogsaa et saadant Forslag, saa ret jeg forstaar, indbefattes under „Ændringsforslag", blot det angaar **samme** Sag som det oprindelige Forslag. Dette synes mig at maatte være Meningen af følgende parlamentariske Bestemmelse: „Et Ændrigsforslag kan godt forandre Meningen af det oprindelige Forslag til det modsatte eller stride imod et andet, der allerede er vedtaget, men det maa staa i Forbindelse med Indholdet af det oprindelige Forslag."

A. M. A.